

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMĂNAL

Abonamentul parohii cl. I 100.000 Lei
pe un an: „ cl. II 80.000 Lei

parohii cl. III 60.000 Lei
particulari . . . 60.000 Lei
în străinătate 150.000 Lei

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinowski Nr. 18.

Trecut în registrul special dela Tribunalul
Cluj, Secția I, sub Nr. 1-1945.

„Impreunarea credinței și împărtășirea Duhului Sfânt cerând, pe noi înși-ne și unii pe alții, și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm“.

Din rânduiala Sf. Liturghii.

IMPREUNAREA CREDINȚEI

Mult frământatul nostru veac începe să apună. Și cu el apun în colbul înroșit de patină multe statui ale celor ce-au fost numai oameni.

Dacă cineva va scrie pe'n-delete — cândva — istoria vieții noastre de pământeni, se va opri la vremea noastră ca să sublinieze îndeosebi un fapt neobișnuit: *preocuparea religioasă*.

Ori cum 'ar comenta cineva cauzele acestei preocupări în epocă de plin elan materialist și orice tâlcuire va găsi fenomenului neobișnuit la care asistăm, rămâne adevărul evident, că vremea în care trăim, pentru noi Români, poartă pecetea acestei preocupări.

Printre formele practice ale acestei preocupări este și aceea a „*împreunării credinții*“, cu consecința ei: *reintegrarea în unitate a tuturor creștinilor din lumea întreagă în „una sfântă sobornicească și apostolicească Biserică“*.

Problema reintegrării în unitatea primordială a diferitelor biserici creștine ne-a preocupat și ne preocupă și pe noi, de mult.

Ca bună dovadă sunt rugăciunile ferbinți ce se rostesc zilnic de preoții tuturor altarelor ortodoxe când la utrenie, la liturghii sau la alte ocazii spun: „*împreunarea credinții și împărtășirea sfântului Duh, cerând*“...

Stăpâniți de conștiința dreaptă că toți suntem urmașii după duh ai lui Iisus, care ne-a lăsat moștenire mântuitoare: *Sfânta Cruce*, dată nouă prin apostoli, evangheliști, sfinți, mucenici și toată ceata preoțească; stăpâniți de cea dintâi virtute mântuitoare: *dragostea de oameni* în plinătatea misiunii noastre de preoți ai dreptei credințe, ne-am rugat și ne vom ruga fierbinte în veac, ca Domnul Dumnezeu să lumineze neamurile abătute, spre împreunarea credinții întru Hristos Domnul.

Dragostea de adevăr este cea dintâi armă cu care secăm întunecimile și prefacerile veacurilor ce-au fost și-au înnegrit

dogma. Și temeinic adânciți în pământul care a născut înțelepții, inspirații și hăruiții de Dumnezeu timp de douăzeci de veacuri, înțelepți care s'au umilit prin cunoaștere și smerindu-se s'au sfințit fără trufie, noi cei de dreaptă credință, cu aceeaș smerenie, cu dragoste de frate, cu inimă și cuget curat ridicăm azi strigare în numele lui Iisus Biruitorul, chemând pe toți și pe toate *înapoi la Hristos cel adevărat și unic aflător întru Biserică dreptmăritoare ortodoxă*.

N'avem pic de smerenie și nici nu plecăm ochii înaintea cerului, când spunem acestea. Dacă ne-am umili și când am mărturisi pe Domnul, Domnul însuși s'ar rușina de noi. De aceea Biserica ortodoxă face din mândrie steag și din adevăr sabie, fiindcă apăra Crucea mântuitoare și mărturisim dreapta credință a lui Hristos.

Chemarea la „unire“, la „împreunarea credinței“, cum spunem noi, se face azi auzită și dinspre strana stângă.

Ea ne bucură îngăduindu-ne speranța că în sfârșit a sosit ceasul când trâmbițele nevăzute ale cetelor cerești vor vesti pe „*Făcătorul cerului și al pământului, văzutelor și nevăzutelor*“ că fiii Lui s'au legat la un loc, după cum El i-a rânduit și le-a poruncit din veac.

La această chemare de reînfrățire în „*una sfântă, sobornicească și apostolicească Biserică*“, noi, cei de dreapta credință răspundem cu dragoste de gazdă bineprimitoare, cu sufletul nostru dăruit și păstrat întru dogma cea dintâi, astfel: „*veniți, frați și surori din tot pământul, căci Domnul a poruncit lumina voastră și smerenia noastră nu este decât vasul ales mântuirii*“. Nu avem nici suflet strâmtorat de patimi ca să vă certăm și nici gură care să zică vouă alta decât *frate și soră*. În numele dragostei de care nu ne-am despărțit niciodată, chiar dacă nu am avut straie luminoase și nici putere de împă-

rați, în numele dragostei care sprijină tronul lui Dumnezeu, noi cei smeriți, întru smerenia noastră vă chemăm. La ospățul întoarcerii voastre vom mânca Sf. Cuminecătură cea la vedere pâine și vin și crezând cu toții una și dreapta lege, vom zidi Biserica lui Hristos întru inimile noastre ale tuturor.

Pentru ca să creadă toți în buna noastră găzduire și să afle dragostea noastră cea neschimbată din veac, lăsăm ca fiește-care să citească istoria acestei Biserici și citindu-o să afle că deși ne-am umilit, nu ne-am schimbat; — deși ne-am aplecat domniilor, nu ne-am stricat după ele; — că suntem cei mai plecați înaintea oamenilor și dând cezarilor ce este al lor, am păstrat pentru Domnul Dumnezeu sufletul nostru.

Dacă am fi fost dintru cei trecători, trecătoare ar fi fost și legea noastră, iar dacă n'am avut sabie văzută sau putere lumească, precum alții au avut, și ne-am mântuit totuși, dovadă fie pentru toți că suflet și apărare avem dela Dumnezeu care ne vrea și ne miluește cu viață rodnică, de două mii de ani.

În puterea acestui dar dela Dumnezeu, har și nestrucată păstrare ca și harul primit de ierlele Vifleemului, de a găzdui pe pruncul Iisus, când multe palate i-ar fi putut fi lui rânduite; în puterea de nestrucată a credinții noastre în adevărul unic și indubitabil că suntem păstrătorii dreptei credințe mân-

tuitoare, care poate face pace trupului și mântuire sufletului, în duhul care nu ne-a întunecat de patima mândriei niciodată și în dragostea de netălmăcit pentru toți fiii pământului, Biserica ortodoxă dreptcredincioasă, deschide larg porțile altarelor ei, pentru toți oamenii.

Noi vă vom da aici pe sfinții apostoli așa cum au fost: fără purpură, ci cu sandale și haina din păr de cămilă, pe sfinții Evangheliști nestrucăți de mințile liniare ale nici unei filosofări, pe mucenicii și mărturisitorii de Dumnezeu așa cum au fost ei: noduroși la trup și azimă la suflet.

Noi vă vom da aici atmosfera simplă care împlinește și priește Duhului lui Dumnezeu, precum și tămâia cea bine mirositoare, cu care facem ghirlande împrejurul icoanelor, crezând fierbinte și drept ca și rugul ei, ce se înalță asemenea simplu și drept către nevăzutul Dumnezeu, a avea cu cel din icoane.

Noi vă vom da aici *vouă rumânilor*, pe toți vovezozii, clăcașii, robii și robiții, răsculații și oropsiții gției acesteia, *care toți au crezut ca și noi* și au biruit crezând, ca și noi; care au crezut, au mărturisit și murit ca noi, pentru voi toți!

Noi vă vom da aici, dacă vreți, inima noastră toată, ca să vadă Cel din Ceruri că dorim sincer „împreunarea credinții“ întru numele Lui și numai pentru slava Lui, în veci.

Părintele GHEDEON

Pilda diamantului

Odată unul gluvaergtu îi vânduse un nobil căzut în mizerie, un diamant de proporții mari cu o șlefuitală frumoasă, însă tălat în forma unei figuri geometrice așa cum era moda acum de câteva sute de ani. Chiar și pentru el diamantul, la un moment îi apăruse curios că formă și se hotări să-i schimbe fața. Iată a început, conform cu principiile meseriei sale, să tocească diamantul și să-i dea altă formă. În totul lucrării se desprinsă o bucătică de diamant mai mare decât proiectase el și îi strică toată socoteala. Maestrul amărât începuse iarăși a cizela diamantul stărufind să-i dea forma vointă de el.

Însfârșit, după o muncă mîgăloasă, ajunse la sfârșitul lucrării sale, dar spre mirarea sa diamantul nu apăruse așa de frumos cum voia el și apoi perduse din valoarea sa.

Asemenea acestui diamant e și credința noastră ortodoxă ce pentru oamenii ușuratici poate chiar cu carte, apare ceva învechit și ei încearcă să o refacă după gustul lor. Dar ea nu trebuie schimbată ci primită așa întreagă, studiată și adâncită cu răbdare și numai atunci vom ajunge să o cunoaștem în toată plenitudinea adevărului ei. Iubiți ortodoxia, cercetați-o, stărufiți asupra ei și atunci vi se vor deschide toate tainele tradiționale ale rânduielilor ei.

Pr. Al. Sv.

CREȘTINISMUL SOCIAL

O nouă ordine socială, a fost și este visul permanent al luptătorilor pentru cauza celor mulți. Dar o nouă ordine socială, implică și ideea unei păci sociale. Iar pentru a realiza pacea socială, s'a crezut și se crede insistent și astăzi în necesitatea schimbării ordinii sociale.

Lupta dintre indivizii singuratici, precum și cea dintre colectivități organizate, nu-i de dată recentă. Ea a apărut odată cu nașterea celui dintâi organism social. Nu-i nici determinată de cauze străine firii omenești, ci mai degrabă e bine să se recunoască că-i o consecință a egoismului atât de strâns legat de păcătoasa fire a omului.

Pornind dela aceste idei, nu s'ar putea afirma cu certitudine, dacă ordinea socială defectuoasă este cauzată de reaua organizare a masselor sociale, sau ar fi mai nimerit să se spună, că reaua organizare a societății, este cauzată de năravurile rele ale firii membrilor ce o compun. Oricum însă s'ar socoti deslegată problema, peste speculațiile cugetului, ori care ar fi ele, realitatea impune să se recunoască trebuința întemeierii păcii sociale.

Pentru ajungerea acestui deziderat atât de scump inimii tuturor, pe lângă forțele gândirii de pretutindeni, creștinismul și-a dat cu prisosință partea sa de contribuție. Biserica lui Hristos, urmărind opera ei de mântuire a omului, ca și în trecut, luptă și astăzi din răspuțeri ca pacea Domnului să sălășluiască între oameni. Care a fost contribuția creștinismului la realizarea păcii sociale și care este punctul lui de vedere azi, este tocmai ceea ce ne-am propus să arătăm în articolul de față.

În urmărirea acestui gând, e necesar să privim puțin îndărăt și să vedem care era ordinea socială în momentul întemeierii Bisericii creștine.

Lumea de atunci cunoștea două feluri de oameni: liberi și sclavi. Pe când cei dintâi se bucurau de totalitatea drepturilor, cei din urmă erau asemenea animalelor, puteau fi vânduți, sau omorâți, fără conștiință și răspundere.

Această stare anormală era însă socotită de lumea veche cu totul necesară. Aristotel, care a trăit între anii 385—325 înainte de Hristos, — despre care Schmoeller a spus că este „patriarhul științelor sociale“, — plecând dela ideea deosebiriilor dintre oameni după rasă și capacități, susține că sclavia își are originea în inegalitățile naturale dintre oameni și în necesitatea că unii trebuie să fie conduși și dominați de alții.

De sclăvie statul nu se poate dispensa decât atunci, „când suveicile vor țese singure“, a spus Aristotel.

Alături de concepția lumii vechi, creștinismul a fost factorul principal în determinarea unei noi cugetări. Ideea iubirii aproapelui a pătruns toate raporturile omenești temperând forța ce dominase totul în vechea societate. Față de nesocotirea demnității umane din antichitate, creștinismul proclamând egalitatea tuturor oamenilor în fața lui Dumnezeu, a contribuit prin aceasta în mod hotărât la desființarea sclaviei. Sf. Ap. Pavel scrie lui Filimon, să primească pe Onisim „deacum nu ca rob, ci mai presus de rob, ca frate prea iubit“ (Sf. Ap. Pavel către Fil. 1, 16).

În creștinism nu existau nici mari, nici liberi, nici robi, nici bogați, nici săraci, ci numai suflete. Spiritualitatea formează caracterul esențial al cugetării creștine. Sufletele trec pe planul întâi. Iar ca urmare a acestui fapt, robul se înalță, aruncând lanțurile robiei, femeia cu toată slăbiciunea ei fizică se ridică la egală prețuire cu bărbatul, săracul se impune și el atenției celui bogat sau puternic. E o revoluție nemai auzită, nesperată și cu o forță de neînvinș. Cei mari, cei puternici, trec pe planul al doilea. Se nasc daruri nesfârșite față de cei mici și se întemeiază o societate nouă, pe respectul copilului, pe onoarea femeii, pe iubirea celui sărac, pe demnitatea tuturor într-o egalitate sfântă. Momentul în care lumea cea veche s'a sfârșit, a fost crucea Mântuitorului și tot atunci a început lumea cea nouă.

Biserica creștină a obișnuit pe credincioși cu egalitatea frățescă între toți oamenii, în ciuda diferențelor sociale, a obligat pe stăpâni să trateze cu iubire pe sclavi și mai cu seamă să-i socotească „slobozi“.

Creștinismul prin Biserică a creat și organizat o asistență publică, cum antichitatea n'a cunoscut-o; el, prin Biserica sa, a creat o atmosferă de curățenie morală și un simț de sacrificiu pentru scopuri morale, care a dus la un eroism moral, până atunci deasemenea necunoscut.

Dar, în afară de influența covârșitoare pe care a avut-o Evanghelia Domnului asupra desființării sclaviei și cu aceasta a apropierea claselor sociale în iubire și reciprocă înțelegere, rămân deschise de discutat, ca întregire a ideii noastre, problema muncii și proprietății individuale, în lumina Evangheliei.

Pr. IULIU GOȘESCU

Era trecută și era viitoare

Istoria veacurilor mărturisește că sunt aproape două mii de ani, decând Mântuitorul lumii a lăsat Bisericii instituite de El, cea mai înaltă și sublimă învățătură, pe care n'au putut s'o întrezărească nici geniile, care s'au avântat cu mintea până la cele mai înalte culmi.

La răspândirea și punerea în practică a doctrinei creștine, ar fi urmat ca toți oamenii de bine să dea sprâjinul trebuit. Cu toate acestea, încă dela ivirea creștinismului, dar mai ales de aproape două veacuri, — încoace — s'au găsit oameni, care au lucrat pentru defăimare.

Intr'adevăr, s'a căutat a se cultiva numai trupul și mintea omului, iar inima a lăsat-o de s'a sălbătăcit. A ajuns omul prin ajutorul minții — prin știință — să cucerească în parte natura, dar n'a putut face ca știința să îmblânzească, să înmoaie și să facă educația inimii sălbătăcite.

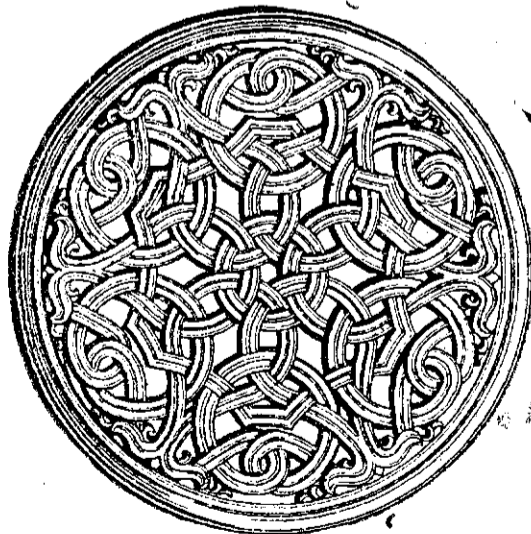
Învățământul, mai ales cel superior, a fost și este numai instructiv nu și educativ; de aci marea lipsă de caracter. Cultura este încă unilaterală. Aceasta e și ultima și reala cauză a abia isprăvitului războiu mondial și felul în care a fost dus, cum și toată activitatea desfășurată în legătură cu el, arată cu prisosință că starea morală a acestei epoci este rea.

Războaiele sunt însă pietre de încercare, semnul unui sfârșit sau unui început. Epoci care s'a sfârșit trebuie să-i urmeze o alta într-o atmosferă sănătoasă, în care să se creieze o mentalitate creștină. Intr'adevăr, pentru ca în viitor să se poată ajunge la un progres real în toate direcțiile, trebuie ca știința să se întoarcă la religia creștină, pentru ca să cultive împreună nu numai trupul și intelectul omului, dar să-i cultive, să-i inobileze și inima cu sentimentul dreptății creștine, cu sentimentul binelui obștesc și să-i deprindă voința cu acte laudabile. Cu toate acuzele aduse Bisericii, ea a lucrat în direcțiunea aceasta — probă,

chiar aci, în țară la noi, instituțiile culturale și multe instituțiuni filantropice înființate de strămoșii noștri și chiar liceele ortodoxe din Cluj, de curând inaugurate, sunt din inițiativa Bisericii, pentru răspândirea unei culturi sănătoase a intelectului, sentimentului și voinței. Pe această cale trebuie să meargă în viitor toți oamenii cu adevărat de bine, să părăsească calea bătătorită până acum, care a dus la plăgile vieții sociale din prezent. Forțele, energiile de cari dispun indivizii și popoarele, trebuie ca în viitor să nu se mai întrebuițeze pentru a se distruge unii pe alții, sau munca tuturor de secole. Ci să se unească, pentru ca să conlucreze împreună în cea mai desăvârșită frăție, pentru răspândirea și punerea în practică a principiilor moralei creștine. Aceste principii caută să înlocuiască egoismul și interesul din care a rezultat trecuta dar cumplita urgie omenească, prin iubirea frățescă. S'a constatat în deajuns, că numai religia creștină poate fi izvorul omeniei, cinstei, bunei credințe, dreptății și altor virtuți atât între oameni ca și între popoare.

Dacă starea culturală și morală se vor îmbunătăți astfel, atunci starea economică, oricât de ruinată de distrugătorul războiu, se va îmbunătăți și ea, căci morala creștină va cere să se stabilească un echilibru în tranzacțiile de orice natură dintre indivizi și popoare, între merit și răsplătă, între cerere și ofertă etc. Ea va cere ca în viitor puterea legislativă să nu mai legifereze decât conducându-se de spiritul dreptății și al binelui obștesc; puterea judecătorească să dea dreptatea fără a privi în față; puterea executivă să nu mai execute legile numai când e vorba de cei mici și neputincioși, ci și când e vorba de cei mari și puternici. Numai astfel se va putea stabili în era viitoare aici, pe pământ împărăția lui Dumnezeu.

Preot VIRGIL PĂSLARU

PREOTUL ȘI SFINȚENIA

Fieștecare indeletnicire ce o îmbrățișăm în viață, va imprima caracterului omenească pecetea sa, îmbrăcând ca într'un veșmânt nou, felul în care trebuie să ne comportăm. Iar pentru ca să fie desăvârșit, tot

omul se va năzuî să calce cât mai aproape de calea ideală a menirii sale. Numai astfel va dobândi două lucruri: mulțumirea sufletească, precum și stîmna semenilor săi. Chemarea preotească ca funcție, având

nsă mai multe indatoriri, respective, exercitându-se în două direcții distincte: în raport cu Dumnezeu și în raport cu oamenii, va trebui să aibă un caracter deosebit de celelalte funcțiuni omenești, trebuind să se vădească prin toți pașii, prin toate actele ce le săvârșește ca fiind izvorite din duhul sfințeniei.

I. Misiuni preoțești, având drept scop nemijlocit Slava lui Dumnezeu; îi aparțin în primul rând oficiul preoțesc, ceremonia cultului, sfânta jertfă ș. a. Toate acestea sunt în ansamblul lor indeletniciri cerești; și așa trebuie să le prețuim. Cuvine-se ca acestea să le îndeplinească preotul cu o evlavie îngerească, cu o sârguință neadormită pentru slava lui Dumnezeu! Preotul intruchipează chiar în exercițiul funcțiunii sale pe Fiul lui Dumnezeu cel înviat din morți, care se ascunde în acest nivel și trecător și se vădește lumii prin firea unui om muritor.

Biserica, în indatoria ce o are de a aduce neincetat închinare vrednică slavei nemărginite a lui Dumnezeu, știe că acest lucru nu-l poate săvârși decât prin și în Hristos. Înainte de intrupare Dumnezeu nu avea drept închinători decât îngeri și oameni, ființe mărginite, abia după ce cuvântul trup s'a făcut, putem spune că Dumnezeu s'a preamărit cu adevărat, căci a fost proslăvit în chip dumnezeesc de însuși Fiul Său. Iisus Hristos este cel dintâi și singurul slujitor vrednic al Tatălui său. De aceea caută și Biserica să-și vădească pe deplin preamăritul ei, numai în Mântuitorul cel înviat, cel mai înalt decât cerurile și slobod de tot păcatul: „Un astfel de arhifereu se cuvenea să avem: curvos, fără răutate, fără prihană, osebit de cei păcătoși și mai înalt decât cerurile” (Evr. 7, 26).

Drept aceea preotul trebuie să plinească ceea ce Biserica cere dela el, când îl pune pe umeri cinstea de a înfățișa pe Iisus între oameni, îndeplinind în numele ei aceleași jertfe de nemărginită credință, pe cari Mântuitorul le aduce Tatălui Său în ceruri și în sfânta Euharistie.

Ca singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni, a devenit Cuvântul ce s'a intrupat, punctul central al religiei. Ingerii prin El își aduc lui Dumnezeu laudele lor, stăpânitorii rugăciunile lor, iar cei aleși înfricoșata jertfă.

Când preotul ia în mâinile sale Evhologul, sau urcă treptele altarului, Biserica triumfătoare este aceea care îl ridică, să înalte în numele ei, laude, rugăcini și mulțumiri. Cei din susferință pe el îl roagă să le mijlocească iertarea; Biserica luptătoare îl cere, să se roage pentru ea, să slăvească pe Dumnezeu și să-I mijlocească mila, deoarece el poate face aceasta cu mai mare izbândă decât credincioșii de rând, cari sunt împovărați de prea multe griji. Nu presupun oare aceste lucruri o strânsă conlucrare între Iisus și slujitorul său? Nu trebuie să fie oare inima și sufletul preotului așa de curate ca și a aceluia; o jertfă nesfârșită pentru preamărirea

lui Dumnezeu și mântuirea oamenilor?

II. Chemarea preoțească, având drept menire în primul rând mântuirea aproapelui, viață în îndeplinirea îndoltei sale slujbe ca mijlocitor și ca păstor.

1. Ca mijlocitor Preotul stă între Dumnezeu și oameni. Și ce săvârșește el în această situație? „Să urcă până la ceruri, să primească binecuvântările în mâinile sale, din cele ale lui Dumnezeu, pentru a le împărtăși tuturor și pentru ca tot el să depună jertfele și rugăciunile noastre, la picioarele tronului Majestății Dumnezești” (S. Cîrîl de Sacerd.).

Această mijlocire este sublimă în scopul ei, căci ea împacă cerul cu pământul, preamărește pe Dumnezeu, mântuiește omenirea și înduplecă Stăpânul, să iubească și să răsplătească bogat acele făpturi neputincioase, cari erau în primejdie să fie pedepsite de mânia Sa veșnică. Această mijlocire este nemăsurată în nemărginirea ei, căci ea cuprinde toate trebuințele oamenilor atât ca timp cât și ca veșnicie, cuprinzând tot odată și trebuințele tuturor oamenilor. Această mijlocire este însăși atotputernică în lucrarea sa, căci ce ar refuza Dumnezeu meritelor și rugăciunilor Fiului Său! Izrael era pe marginea prăpastiei, grozava judecată era pronunțată: „Atunci a fost zis să-I piardă” (Ps. 105, 23). Moise se ridică însă ca mijlocitor și Izrael este scăpat: „Atunci a abătut Domnul peirea ce zisese s'o aducă asupra poporului său” (Eșire 32, 14). Dar Moise a fost numai un om; el n'a putut să așeze între un Dumnezeu și poporul vrednic de pedeapsă, un Dumnezeu, care se aduce pe sine jertfă pentru păcatele lumii, cum poate așeza preotul.

În ce legături intime trebuie să stea cu Dumnezeu, acela care trebuie să trateze cu El sfințenia lumii întregi? Cum poate îndrăzni acest lucru pentru alții, dacă va trebui să tremure pentru sine însuși? (Sf. Grig). Cum va sta acel Preot în fața zilei înfricoșate a județului lui Hristos și ce va răspunde, când toți cei trimiși la pierzare se vor tângui, că nu au avut aceea sfințenie în mijlocul lor, care să înlăture mânia Cerului și să înduplece milostivirea Tatălui ceresc spre ei, ca să nu ajungă la locul de osândă?

2. Ca păstor Preotul trebuie să hrănească sufletele cu Pâinea cuvântului lui Dumnezeu, și să le reînnoiască prin puterea sfințelor taine; două lucruri, care pretind să fie și el plin de harul Duhului sfânt. Este doar cumva acel om unul care-și închipse că poate mântui suflete numai prin nerozia prediciei? „Bine a voșt Domnul să mântuiască pe cei credincioși prin nebunia propovăduirii”. Pavel a sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească și să rodească. Cel ce propovăduiește, face ca aceste lucruri să fie bineplăcute auzului trupesc, dar Dumnezeu dă înțelegerea, El este carele grăește către inimi! Câte vorbe sfinte

nu se risipesc în vânt, pentru că au răsărit dintr'o inimă care nu arde cu iubire sfântă către Dumnezeu! Sunt săgeți de copii, cari nu pot pricinui sufletelor răni sfințitoare, fiind prea slabă mâna ce le-a slobozit. „Dar Dumnezeu îi va lovi cu săgeata și fără de veste îi va răni” (Ps. 63, 8).

Iar vorbind despre sfințele taine, înseamnă a le împărtăși, a învrednici sufletele cu meritul morții și a sângelui lui Iisus Hristos. Poate fi ceva mai sfânt? Cunoaștem însă regula: „Cei ce nu sunt pătrunși de sfințenie, nu pot sfinți pe alții”. În această privință să ne cugetăm numai singur la sf. taină a pocăinții. Oare se pretinde prea mult dela cel ce este incredințat cu îndeplinirea acestei taine, când i se cere să fie de o curățenie sufletească dovedită, de o înțelepciune desăvârșită de o răbdare fără de margini și de o dragoste care să covârșească toate?

Trăirea în sfințenie este deci arma nebirută pentru cel ce voeste să se înroleze între slujitorii lui Hristos.

Multe sunt chemările la cari omul trebuie să răspundă fără nicio smințea, multe sunt poruncile cari trebuie îndeplinite chiar cu prețul vieții, deși sunt date de muritori. Soldatul trebuie să îndeplinească ordinul primit, trecând prin apă și foc, sau să cadă ca erou la datorie. Noi deasemenea ne-am înregimentat în oastea lui Hristos și încă de bunăvoie; avem deci datoria cea mai mare să împlinim poruncile Mântuitorului.

Noi, trebuie să fim mai întâi convinși, că împăratul nostru este pretutindenea de față, clădindu-și lăcaș, chiar în inimile noastre, pentru ca să ne cunoască și stăpânească și adâncul cugetelor. Mântuitorul nu ne cheamă însă poruncitor ca și oamenii, ci ne zice: „Veniți la mine!”

Trebuie să alegem însă de partea cărui număr din cei doisprezece apostoli voim să ne însușim. Unsprezece s'au mântuit, dar Iuda și-a câștigat osândă veșnică. Și el a fost apostol, împărtășit la cina cea de taină și curățat de învățătorul său prin spălarea picioarelor, și ar fi putut fi vrednic dacă ar fi luptat cu ispița și cu începutul tuturor păcatelor: mândria.

Să fim incredințați că, nu va fi loc de scăpare din fața răzbunării divine, căci și Iuda a încercat să scape prin ștreang de muștrile de conștiință, dar s'a trezit în fața judecătorului Hristos, care avea de-a dreapta pe tâlharul, căruia nu i-a fost rușine să-I mărturisească pe cruce fiind cu cuvintele „Pomenesc-te-mă Doamne întru împărăția Ta!”

Nu peste multă vreme vom auzi cu toții glasul de chemare. „Vremea este a face Domnului!” și va trebui să ne apropiem de Sfânta Sfințelor. Noi va trebui să săpăm mai întâi pentru cea clipă în inimile noastre cuvintele: „Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați!” Va trebui să îndeplinim cea mai sfântă lucrare ca preoți. Este drept că atunci vom primi cea mai puternică întărire pentru slăbiciunea noastră. Căci nu ni se va da numai cheia care deschide comoara harurilor divine, ci mai presus de toate însuși Stăpânul și Domnul tuturor darurilor și îndurărilor se va pogori în mâinile noastre. Nu uita atunci să strigi din adâncul sufletului către Ziditorul tuturor: „Milostiv fi mie păcătosul și să nu oprești pentru păcatele mele harul prea sfântului Tău Duh despre darurile ce sunt puse înainte.”

Preot P. ȘENDREA

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

Curtea Regală Română a luat doliu. Mareșalul Curții Regale comunică următoarele:

În urma încetării din viață a principelui Gustav Adolf, Duce de Vasterbotten, fiul Alteței Sale Regale principele moștenitor al Suediei, Curtea Regală a României a luat doliu pe timp de 6 zile cu începere din ziua de 26 Ianuarie 1947.

Continuăm să importăm din toată lumea bumbac, cauciuc, zahăr, cereale și alte alimente. În ziua de 27 a sosit în portul Constanța, vasul sovietic Jora, aducând în țară 1541 tone bumbac. Această importantă cantitate asigură continuarea activității pe un timp mai îndelungat fabricurilor și țesătorilor.

În ziua de 28 Ian. a sosit la Constanța motonava Transilvania, din Orientul Apropiat, având printre altele o încărcătură de cauciuc, în compensație cu cherestea.

În cadrul importului de cereale

din Ungaria au pornit spre țară 1000 vagoane de porumb și 100 vagoane de fasole. Primele vagoane au intrat în ziua de 28 Ian. în țară.

Amânarea examenelor particulare. Ministerul Educației Naționale aduce la cunoștința generală că examenele particulare se amână dela 10 Februarie la 24 Februarie 1947. Până la această dată, școlile vor continua să facă înscrieri.

Reglementarea călătoriilor. Potrivit dispozițiilor date de direcțiunea generală CFR., pentru reglementarea călătoriilor pe căile ferate, călătorii care contravin se expun a suferi următoarele sancțiuni: Călătorii care vor fi găsiți pe scări, tamboane și acoperșurile vagoanelor vor fi coboriți din trenuri și reținuți în primele stații cu opriri chiar dacă posedă bilete de tren. Li se vor dresa procese verbale de contravenție spre a fi trimiși în judecată sub stare de arest.

Călătorii care vor fi găsiți în tren fără legitimație de călătorie vizată

de casier, atât la ducere cât și la întoarcere vor fi coboriți la prima stație și supuși la plata taxelor și amenzilor de stat, iar în caz de nepłată li se vor dresa procese verbale de contravenție. Legitimatiile de călătorie fără certificate de călătorie vizate nu sunt valabile. Călătorii găsiți în sălile de așteptare și pe peroane—fără legitimații valabile vor fi supuși la amenziile tarifare și evacuați din incinta stației. Infracții dela punctul 1 și 2 vor fi predați organelor de poliție și ale jandarilor din stațiuni spre a li transporta pe jos din post în post la locurile de origină conform instrucțiunilor primite din partea Ministerului de Interne.

EXTERNE

Intrevederea ambasadorului sovietic la Londra cu d. Bevin. Ambasadorul sovietic la Londra d. Zarubin și d. Bevin au avut o lungă întrevedere, discutând viitorul tratatului anglo-sovietic în lumina schimbului de scrisori ce a avut loc între generalisimul Stalin și d. Bevin.

Când se vor retrage trupele britanice din Italia. Un purtător de cuvânt al comandamentului militar britanic a declarat că planurile coordonate pentru retragerea trupelor aliate de ocupație în răstimp de 90 zile va intra imediat în vigoare după ce tratatul de pace va fi ratificat.

Secretul bombei atomice. Senatorul MacMahon, membru în comisia pentru energia atomică a parlamentului american, a declarat că politica iluzorie a păstrării secretului fabricării bombei atomice pierde teren în Statele Unite. În timp foarte scurt acest secret va fi cunoscut de toate popoarele. Securitatea bazată pe exclusivitatea secretului nu va mai exista.

BISERICESTI

Societatea Academică „Credința Ortodoxă” a studenților Academiei noastre, și-a început din nou activitatea în ziua de Joi 30 Ian. a. c. În cadrul primei ședințe săptămânale au luat cuvântul dl. Președinte Viorel Popa, precizând menirea și drumul societății. Asemenea au contribuit cu lucrări originale, puncte muzicale, voce și vioară dl. Donică Oprea (versuri), Lazăr C. în disertație, Dănila Titus voce, Șerb Ion (vioară).

† **I. P. C. Iconom Stav. Cornel Magieru.** Dela Arad ne-a venit, trista veste a trecerii la cele veșnice a I. P. C. Icon. stav. Cornel Magieru, vicarul Sf. Episcopii a Aradului, fratele P. S. S. Episcopului Andrei.

„Părintele Cornel”, „Prea onorabil” cum l-am cunoscut noi, nu mai este! Vestea ne-a cernit inimile și nu avem putere de-a o mărturisi.

Cine l-a cunoscut l-a iubit, s'a înfrățit cu el și-l va plânge ca pe o rudă dragă de care se desparte greu.

În personalitatea celui dispărut să-lăștului: credința în Dumnezeu, omenia rumânească și optimismul țărânului depe vâile și-a găsit. Această trinitate de virtuți i-a încununat personalitatea și a făcut din „Părintele Cornel” cel dintâi sutaș al Episcopiei Aradului, cel mai iubit preot și cel mai bun rumân.

Ne plânge peana cântării scriem aceste cuvinte, frate mai mare și iubit! Ne plânge peana că nu ne vei mai vedea și n'jurul tău cel viu prin minte, prin dragoste și prin bunavoință — nu ne vom mai putea strânge. Ne mângâiem însă cu credința că „într-o zi” ne vom revedea. Până atunci rugăm pe „măicuța Hortensia” și, respectuos pe fratele tău P. S. S. Episcopul Andrei, să ne primească plângerea grea ce facem și să ne considere îndoliaț iatălătura de ei. Gh. Noveanu

† Mihail Chibelean

În după amiaza zilei de 3 Ianuarie a. c. s'a stins din viață după o scurtă suferință, preotul pensionar Mihail Chibelean.

Slujba prohodirii sale a fost săvârșită de un sobor de șapte preoți în frunte cu P. C. Protopop tractual Teodor Ciuruș.

La această tristă ceremonie au participat fiul și rudeniile celui adormit întru Domnul, un număr impresionant de credincioși din parohia Berghia pe care a păstorit-o 30 de ani, din satul natal Veța, reprezentanții învățământului primar, numeroși cunoscuți și prieteni.

A luat cuvântul mai întâi P. C. Protopop care a elogiat viața celui dispărut și a adus familiei și rudeniilor ultimul salut. După P. C. Sa a vorbit preotul Nicolae Diaconescu din Berghia care a evocat mucenicțiile strădanii ale celui adormit pentru zidirea unei școli primare și a bisericii din acel sat.

„Mucenicia ta dealungul celor 30 de ani de strădanii pe tărâmul cultural, național-bisericesc și social din Berghia, va constitui pentru mine un comandament moral de urmat și o ploasă aducere aminte, rugându-mă pururea Celui veșnic să te odihnească cu sfinții Săi, acolo unde nu este durere, întristare nici suspin, ci viață fără de sfârșit — amin”, și-a încheiat alocuțiunea preotul mai sus amintit.

Ultimul cuvânt de pios omagiu l-a adus din partea școlii românești subinspector școlar Teodor Bunuș, evidențind calitățile pedagogice în duh creștin ale celui ce a fost preot și învățător: Mihail Chibelean.

Când cortegiul funerar a ieșit din Catedrală și s'a îndreptat spre cimitir, inserarea își lasă de sus zăbranicul de doftu.

Decorul de ninsoare cu care cerul îmbrăca cortegiul mortuar, ridică

gândurile noastre la înălțimea vărilor văduhului, acolo sus, unde tac furtunile și unde plutesc sufletele celor adormiți întru Domnul.

Fie-i odihna ușoară și memoria binecuvântată!

Asistent.

Concurs

Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român — „Astra” Sibiu, dorește să publice în „Biblioteca Poporală” 7 broșuri pentru săteni, cu subiectele următoare:

1. Indrumător economic al țării nimei.
2. Drepturi și îndatoriri ale femeii române.
3. Orientarea și selecționarea profesională.
4. Piesă teatrală din viața țărânească. (Cu durata de aprox. 1 oră.)
5. Piesă teatrală din viața muncitorească. (Cu durata de aproximativ 1 oră.)
6. Astra în serviciul mulțimii.
7. Traducere din literatura rusă modernă.

Comitetul Central al „Asociației” instituie următoarele premii pentru cele mai bune lucrări cu subiectele de mai sus:

Premiul I 500.000 lei.

Premiul II 300.000 lei.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 8220/1946.

Ordin Circular

către Oficiile protopopești și parohiale

On. Minister al Agriculturii și Domeniilor cu adresa Nr. 601650 dela 21 Ianuarie 1947 ne cere să arătăm de urgență numele acelor parohii, cari au fost improprietărite prin R. A. Română cu sesie parohială, biserică sau cantorală, dar până azi netranscrisă pe biserică ca proprietară.

Binevoști a ne înainta până la 15 Februarie 1947 un tablou despre parohiile în această chestie ca să-l putem înainta On. Minister pentru a decide cât mai urgent în cauză.

Cluj la 31 Ianuarie 1947.

NICOLAE Const. Hașcău
Episcop secretar

Oficiul Protopopesc ort. rom. al Dejului.

Nr. 30/1946.

CONCURS

Se publică concurs cu termen de 30 zile în „Renașterea”, pentru ocuparea postului de cântăreț bisericesc la parohia noastră din orașul Gherla, protopopiatul Dejului, jud. Someș.

Beneficiile cantorului sunt următoarele:

1. Salar dela Stat.
2. Locuință în natură, constând din două camere.
3. Sesiune cantorală în întindere de 6 jug. pământ de bună calitate.
4. Vemțile stolare obicinute.

Premiul III 100.000 lei.

Manuscrisele vor fi înaintate: „Asociațiunii”, Sibiu, Str. Șaguna nr. 6, cu un motto ce va fi trecut și pe plicul închis, care conține numele autorului.

Prezidiul „Asociațiunii”.

REDAȚIONALE

În numărul 33—34 al „Viații Creștine” din 19—26 Ianuarie a. c. a apărut la rubrica „Părerii Libere” — un articol al Dlui Giorge Pascu, profesor universitar, intitulat: „Unificarea bisericilor românești”.

Trecem peste caracterul fraudulos al informațiilor ce cuprinde, peste stilul pueril și periferic de care se folosește autorul. Articolul însă mai cuprinde și o insultă directă la adresa Bisericii noastre.

Se spune anume, următoarele: „Ei bine, eu prefer ca prelații noștri să asculte de Papa, autoritatea bisericăscă supremă, decât de politicienii noștri dela București.”

Dacă autorul n'ar sublinia dedesubtul numelui și funcțiunea ce ocupă: „profesor universitar ortodox” — i-am da pace. Dar să ocupi un rang important în erarhia educativă și să te folosești totuși așa de stângaci de adevăr, încât să-l turtești la pământ, este prea mult.

Nu, Domnule Giorge, noi nu ascultăm nici de politicienii dela Roma nici de cei dela București, ci ascultăm de Hristos.

„Viața Creștină” care se pretinde gazeta religioasă aconfesională, și care a chemat la lupta lui Hristos și pe unii din preoții noștri, prin astfel de articole se compromite și compromite și pe cei ce i-au acordat buna lor credință.

Concurenții își vor înainta în termen cererile de concurs oficiului parohial ort. rom. Gherla însoțite de actele necesare și se vor prezenta în parohie la biserică în o sârbătoare sau Duminică unde vor cânta la strană.

Vor fi preferați cantorii cu diplomă dela școala de cântăreți bisericesti în stare să conducă corul.

Gherla, în 18 Ianuarie 1947.

Gavril Zob Ilie Munteanu
preot. epitrop.

În înțelegere cu Oficiul Protopopesc.
Z. Manu, protopop.

Nr. 392/1947. Aprobata.

Cluj, la 23 Ianuarie 1947.

NICOLAE Const. Hașcău
Episcop secretar

Circulară

Facem cunoscut P. C. Părinți Protopopi și cucernicilor Preoți că circularile și ordinele publicate în „Renașterea” trebuiesc înscrise în registrele de intrate și rezolvate de urgență, întrucât cele mai multe nu vor mai fi trimise prin corespondența obișnuită pentru a scuti și timpul și costul corespondenței.

AVIZ

Concursul repetit pentru ocuparea postului de paroh al parohiei Sălciua de Jos, protopopiatul Lupșa, a fost publicat în „Renașterea” nr. 4 din 26 Ianuarie 1947.

Consiliul Eparhial
Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj.